

SASVIM

ISKRENO

SASVIM ISKRENO

Uvijek kada sam napisao kratku priču ili kratki roman, pripovijetku mislio sam da je sve to za kurac. Kome to može biti zanimljivo. Ne pišem za druge. Pišem da sebi pomognem blokirajući negativne misli. Zaokupim se onim što pišem. To mi se pokazalo jedno od uspješnijih načina da pobjegnem u svijet koji je donekle “normalan.” Teško da bude onakav kakav je bio prije, na to su me upozorile sve liječnice i liječnik, da neće biti lako, niti brzo osjetiti tu jednostavnu normalu, taj balans dobrog i lošeg u mojim mislima, da se podjednako izmjenjuju. Da

imam loš dan poslije kojeg dolazi dobar, a ne dobre, koje kroz mjesec brojim na prste jedne ruke. Jebi ga, to ne biraš, to te uzima dio po dio, djelić po djelić, manifestirajući se učestalim nesanicama koje se reflektiraju na dan pred tobom, prožet umorom, bezvoljnošću i manjkom koncentracije za ono što radim. Ta tri osjećaja su dovoljna da se redovno popiknem i padnem, nekada u pliću, a nekada u duboku provaliju iz koje se svojim naporima želim izvuci van, ali jebi ga, zid po kojem se penjem prema tom tračku svjetlosti je jednostavno suviše klizak. Nekada se on dovoljno posuši, pa bi izašao van njega, nakon čega te opet baca u taj začarani krug dugog dana i neprespavnih noći. Kako god bilo, zvizne me iz različitih i nepredvidivih smjerova, da ne

stignem niti gard dignuti s kojim bi barem malo ublažio udarce koji frcaju iz svih smjerova. To je nekada teško izdrživo, jer nema odmora, nema tih tridesetak sekundi kao u ringu između rundi. Vječita borba sa svojim mislima, koja je toliko iscrpljujuća da se jednostavno ne mogu dignuti iz ležećeg položaja nasred ringa. Jebenog nokauta.

I u tome ima nešto dobro, neki osjećaji koje sam prije odbacivao ili ih nisam niti percipirao, naprosto su sami od sebe izašli iz mene i dobivaju toliku težinu da na život gledam drugim očima, koje kao da nisu moje, nego nove, drugačije, koje prepoznaju vrednote u tim “little things” stvarima, tim sitnicama u kojima ljudsko biće može uživati i to s puno većim zadovoljstvom nego u materijalnim stvari-

ma, koje donose tu trenutačnu sreću za razliku od tih sitnica koje te uveseljavaju nekad tjedan, mjesec ili dva. Shvatio sam da moram naći nešto što me veseli, neku sitnicu, da ne mogu više samo raditi i spavati, bez subota i nedjelja, bez da vidim svoju djecu osim kada spavaju. Znao sam odlaziti i dolaziti kući kada ih je san već uzeo k sebi. Da to moram mijenjati, pa makar sve materijalno ostavim iza sebe, a te sitnice gurnem nekako ispred sebe, da ih živim. To sada pokušavam svim svojim silama, njih staviti na prvo mjesto. Nije lako uz sve gore napisano, ali ide po malo. Te sitnice s kojima sam želio započeti pasus su neke od jednostavnijih, ali imaju svoju veličinu. Kada od ubranog lista neke biljke, nakon nekog vremena izraste mala stabljika

ka koja se tijekom godine s dozom moga truda uz svakodnevno zalijevanje i ponekad prihranu, te nagradi svojim bujnim listovima, krošnjicom koje me ispunjavaju zadovoljstvom što sam stvorio jedan mali život. Kada od krša napravim prekrasnu ogradu ili od drvenih otpadaka stol s kojim se počnem podnositi kada čujem sve te hvale upućene od drugih ljudi. To su samo neke od tih sitnica zbog kojih treba uživati u životu. Da ne pričam o obitelji koju ništa ne može skinuti s trona mojih prioriteta. Nažalost i nju, obitelj, gurnem u stranu kada sam u stanju melankolije, ne zato što mi nije stalo, nego da me ne gledaju takvog, jer je djeci to teško razumljivo stanje, a niti želim da uopće znaju da takvo nešto postoji, pogotovo kada žive svoje bezbrižno djetinjstvo ili mladost.

Kod mojih priča trenutak diktira stil, misli koje prenosim bez zadržke i iz srca, onako kako se trenutačno osjećam. Nekada je to film koji mi se zavrti u glavi, sjećanja na dobre pizdarije, nekada tužni trenuci s kojima se nosim. Šaroliko je to izražavanje.

Kada sam počeo s pisanjem ništa o njemu nisam znao, niti sada ne znam puno više nego da postoji stil u pisanju i još nekih par ne toliko bitnih sitnica. Trenutak je moj stil, to što baš sada osjećam. Ta ispisana iskrenost koja u puno slučajeva izlazi iz društveno prihvatljivog i nekada ga čini drugačijim. Nekima na prihvatljiv način, a nekima, ne. Ponavljam, da je to za mene samo ispušni ventil za koji mislim da nema nikakvu spisateljsku vrijednost. Jednostavno “nula”

koja mi pomaže. I prestao sam pisati. Nakon kratkog vremena su mi ljudi dolazili upitavši me zašto sam prestao? Nisam ni pomislio da to itko čita. Na moje iznenađenje sam bio u krivu. Nekima se to i svidjelo. Ne masi, samo nekima. Nekima kojima je to struka. Nisam znao što da pomislim. U neku ruku draga informacija u drugu ne pišem da bih dobio pohvalu ili priznanje, niti želim biti eksponiran radi toga. To ne. Hoću svoj mir koji polako gradim izbjegavajući sve što me može i malo opteretiti, ne fizički nego mentalno, a kada me mentalno opteretiti ona je to fizički neizdrživo. Uvijek su to zavojiti krugovi iz kojih moram naći izlaz koji je nekada nevidljiv.

Televiziju sam zamijenio glazbom. Odlazak na subotnju kavu, bježanje u

brda. Svakodneвно praćenje političkih portala, zamijenio čitanjem knjiga. I ništa mi ne fali. Ne znam ništa i uživam u tom neznanju što se događa u svijetu i kod nas. Uživam biti neznalica s propuhom u glavi. Jebeno uživam.

Eto, imam zamisao u glavi što bih napisao, ali uvijek odem, skrenem sa zacrtanog puta. Zato i svoje pisanje nazivam bestilnim, jer je trenutačno, bez zabilješki, natuknica ili pisanja par stranica u tri dana da bih pročitao, pa mijenjao, da to sve ima više, neću reći smisla, nego ispoštovanih pravila. To jednostavno ne radim. A u mom pisanju je prisutna uzrečica “Fuck the rules,” pišem kako i što želim, jer sam slobodan u svojim mislima. Nikom nisam podređen da bi me usmjerio što i na koji način pisati.

Nemam nikoga za korekturu i lekturu. Ali mi je iznimno drago što mi je dobra friendica, a nakon nje i druga, obje od struke, pohvalile to što pišem, a prva mi je predložila da obavezno pročitam šest svezaka norveškog autora Karl Ove Knusgård, Moja borba. Već sam imao dosta napisanih priča — bestilni s puno tipfelera i gramatičkih grešaka — koje su imale dosta sličnosti s knjigama koje sam počeo čitati. Pozitivno sam bio iznenađen. Da rezimiramo, ja sam zrno pijeska koje je pronašlo sličnost u iskrenom pisanju svega i svačega, nečega što je i trebalo ostati u moja četiri zida, ali je ipak našlo put do tipkovnice, baš kao u knjigama Karl Ovea, kojeg smatraju jednim od najboljih autora današnjice. Kažem, zrno pijeska, to sam ja za tako

velike ličnosti, ali kad nađem podударnost ne pročitavši knjige prije napisanih mojih prvih riječi, e tu naletim na zadovoljstvo. Kao kod Charlesa Bukowskog gdje on kroz svoj citat da je tuga uzrokovana inteligencijom: “Što više razumiješ neke stvari, to više želiš da ih ne razumiješ,” je mogu poistovjetiti s pričama u kojima sam pisao da praznoglavi ljudi su po mnogo čemu sretniji od ljudi s ispunjenih mozgovima, jer ta livada u glavi ti daje slobodu, naspram košmarom ispunjenih glava. Jebi ga, to je moje mišljenje u koje sam sada još sigurniji kada sam jučer naletio na citat Bukowskog, koji je bio alkić, ali alkić sa smislom za iskreno ispisane riječi, jer što trijezan misli pijan govori.

Kroz svoje priče se trudim prenijeti misao, poruku, razumijevanje. Ja ih mogu iščitati, što ne mogu reći za druge. Ne znam kako tko razmišlja, što ga vodi kroz život, ali nadam se da barem netko ponekad shvati moj tekst, pa makar se nasmijao priči. I to mi je jedan od ciljeva moga pisanja. Imam i takvih priča koje nekome mogu uljepšati dan.

Zanemarimo sve to gore napisano, ali jedno ne dam, neće mi to nitko oduzeti, da to što pišem, pišem iz srca. Za sve drugo, kako pišem i o čemu pišem, da sam loš ili dobar u tome, možete misliti što god želite. Zaboli me đoko. Ne čitajte. Ja ne bih, ako ne moram.

Doskora!